

Milý příteli,

D o p i s č. 4 (44)

ani se mi už nechtělo o tom psát, ale teď se věc rozrůstá a tak mi nic jiného nezbyvá. Dne 7. února ráno, několik minut po sedmé hodině, pro mne přijela na pracoviště Bezpečnost. Písemného neměli zase nic, ale oznámili mi, že jsem předveden; důvod mi bude sdělen an místě tj. v Bartolomějské ulici (to jsem ovšem poznal, až když jsme tam přijeli; cestou jsem byl na rozpacích, protože jsme jeli neuvěřitelnými oklikami - teprve dodatečně jsem se dozvěděl, že na Balabence prasklo vodovodní potrubí a celá ulice byla zaplavena vodou). Krátce poté, co jsme dorazili, byl jinými příslušníky přiveden Rudolf Battěk; viděl jsem ho, on mne nikoliv. Pak mne převedli do čekárny, kde už seděla Dana Němcová. Bylo zřejmé, že jde o větší akci. Když mne zavedli do druhého patra do jedné místnosti, dlouho se nic nedělo. Ještě po třech hodinách nebyl zahájen žádný výslech. Protestoval jsem a žádal jsem ~~xx~~ předvedení náčelníkovi, abych mu tlumočil stížnost. Jeden z příslušníků StB, kteří se střídali v mém hlídání, odešel, ale brzo se vrátil a sdělil mi, že s náčelníkem mluvit nemohu. Pak sedl ke stroji, založil papíry, napsal nacionále a konečně i první otázku. Přečetl mi ji nahlas, ~~xx~~ vstal a ~~střízlivě~~ odcházel se slovy, abych si rozmyslil odpověď. Kategoricky jsem žádal, aby výslech okamžitě pokračoval a chtěl jsem nadržovat odpověď. ~~x~~ I to bylo odmítnuto; mám si prý svou odpověď asi ta k hodinku promýšlet. Ze všeho bylo zřejmé, že předmět výslechu je jen záminkou (něco podobného se už stalo víckrát, proto jsem se v tom rychle orientoval). Tím údajným předmětem výslechu byl, jak se v průběhu jednání ukázalo Danubiův článek o odsunu Němců z našeho státu po skončení poslední války, článek vyšel ve Svědectví, které jsem neznal. Po jistých průtazích a váhání mi pracovníci Bezpečnosti poskytli xeroxovou kopii a tak jsem si článek přečetl; času jsem měl, jak už řečeno, dost, protože výslech se kromobyčejně protahoval (zápis byl ukončen po 16. hodině, ale propuštěn jsem byl až k osmé hodině večer. Z průběhu výslechů jiných předvedených bylo zřejmé, že pracovníci StB měli nějakou nesprávnou informaci, že tohot dne má dojít k jmenování nových mluvčích a předání funkcí; možná, že tímto divným způsobem tomu chtěli klást překážky. (K předání funkcí došlo druhého dne podle původního úmyslu.)

Všechno se zdálo nasvědčovat tomu, že text o odsunu Němců byl pouhou záminkou k celé akci. Dne 19. 2. vyšla pak v Rudém právu poznámka Karla Douděry "Pozoruhodná souhra", kde dává - způsobem sobě vlastním - do souvislosti jakousi bezvýznamnou kampaň, připomínající "vyhnání milionů Němců z jejich domoviny", s působením "skupinky, která si říká "charta 77". Spojovacím článkem je onen svrchu zmíněný článek ve Svědectví, jehož autor prý je "podle tvrzení západoněmeckého tisku" signatářem Charty 77 (Douděra ovšem užívá ngramotného názvu "člen skupinky"). - Zase celkem nic zvláštního; takové poznámky se moc nečtou, a pokud je někdo čte, tak spíš pro zábavu z drbů, které se tam objevují. Opět by vlastně nebyl důvod, proč se tím nějak zabývat. Ale 22. 2., tj. tři dny poté, byl evropským dopisovatelem Hlasu Ameriky uveden dosti široký výtah z Danubiova článku, o kterém se prý zmiňoval jako o novém dokumentu Charty (sám jsem to neslyšel). Pracovníci StB se velice zajímali o to, zda se připravoval v Chartě dokument o Němcích; bylo znát, že celou věc považují za velmi vhodnou příležitost k diskreditování Charty 77 a vůbec hnutí obránců lidských a občanských práv. Potvrzoval to i závěr Douděrovy poznámky v Rudém právu. Přesto mi vůbec nenapadlo, že by bylo zapotřebí se celou záležitostí důkladněji zabývat; eventuelní pokus o tak nevynalézavou, ba hloupou difamacii mi připomínal jeden z mých předchozích výslechů, kde se pracovníci StB pokoušeli dávat do souvislosti případ jakési skupiny mladých lidí z Prahy 10 fašistické povahy (měl jsem ovšem dojem, že to byla